

Τα αφιλοκερδή βήματα του Εστερναχ

Οι περισσότεροι συμπολίτες μας, αν ερωτηθούν για το ποιο νομίζουν ότι είναι το κίνητρο των πολιτικών για την ανάμειξή τους στην πολιτική, θα ονοματίσουν σε συντριπτικό βαθμό την αγωνία για κατάληψη κάποιας θέσης και σε πολύ μικρότερο βαθμό την διάθεση για προσφορά στο σύνολο. Η προς κατάληψη βέβαια θέση θα χρησιμοποιηθεί για το καλό του λαού αλλά άντε αυτό να το πεις στους θεατές του Τριανταφυλλόπουλου και των δελτίων στις 8 και στους καταναλωτές των δημοσκοπήσεων.

Δεν θα ασχοληθώ σε αυτό το σημείωμα με τους λόγους που έχει επικρατήσει στην κοινωνία αυτή η άποψη για τους πολιτικούς. Δεν υπάρχει καπνός χωρίς φωτιά αλλά και τα ΜΜΕ έχουν βάλει το χεράκι τους. Τα φαινόμενα ανιδιοτελούς προσφοράς η έλλειψης "πρεμούρας" για την καρέκλα δεν πουλάνε στα παράθυρα.

Τον τελευταίο καιρό επισήμανα 2 τέτοια φαινόμενα στον χώρο του ΠΑΣΟΚ και θα ήθελα να τα υπενθυμίσω στους αναγνώστες σας.

Πρόκειται για τις "δηλώσεις" του Ε. Βενιζέλου στις 25 Μάρτη στην Θεσσαλονίκη και για το βιβλίο του Αλ. Παπαδόπουλου "Τα βήματα του Εστερναχ".

Οι δηλώσεις του Ε. Βενιζέλου, όπως αναμεταδόθηκαν από την εφημερίδα "Real News", ήταν περίπου "κεραυνός εν αιθρία". Ο "επικρατών δελφίνος" ενός κόμματος που φαίνεται να οδεύει πάλι προς την εξουσία δεν "άφησε μπηχτές", "δεν διαφοροποιήθηκε", δεν έκανε τέλος πάντων κάτι από τα συνηθισμένα. Εκεί που κάποιος, την περίοδο εκλογής προέδρου στο ΠΑΣΟΚ, του απέδωσαν υπέρμετρη φιλοδοξία (που κατ'εμένα ήταν απλώς ειλικρίνεια), από προχθές θα προσπαθούν να ερμηνεύσουν την δήλωσή του ότι δεν αγωνίζεται για να ξαναγίνει υπουργός.

Φαίνεται έτσι να δίνει πρακτική και λειτουργική σημασία στην ηθική πλευρά της πολιτικής και όχι μόνο στην διαχειριστική. Απαραίτητα και τα 2 στοιχεία αλλά το ένα συνήθως επικυριαρχεί στο άλλο. Σε περίοδο που κάποιος άλλοι "ράβουν υπουργικά κοστούμια", ο Μακεδόνας πολιτικός δεν βγαίνει μεν από το κύμα αλλά θέτει προβληματισμούς για την επόμενη μέρα. Σίγουρα το θέμα έχει και άλλες αναγνώσεις και σίγουρα κάποιος θα του αποδώσουν άλλα κίνητρα. Ότι όμως και να ειπωθεί, το θέμα δεν παύει να είναι ενδιαφέρον.

Από την άλλη πλευρά έχουμε το βιβλίο του Αλέκου Παπαδόπουλου. Δεν έχω ακούσει κανέναν, εντός ή εκτός ΠΑΣΟΚ, να μην αναγνωρίζει στον Ηπειρώτη πολιτικό το χαρακτηριστικό ότι δεν υπολογίζει το λεγόμενο πολιτικό κόστος, κύρια όταν ασκούσε εξουσία, είτε στην Οικονομία είτε στην Υγεία. Έτσι και τώρα, μέσα στην διογκούμενη κομματική ευφορία, ο Αλέκος Παπαδόπουλος αναλύει το χθες με γενναϊότητα και υποστηρίζει ότι "το ριζοσπαστικό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα" είναι ακόμα ζητούμενο.

Στο οπισθόφυλλο του βιβλίου του γράφει :

"Ένα καίριο ερώτημα το οποίο θέτουν σήμερα οι πολίτες είναι αν υπάρχουν οι κατάλληλες μήτρες υποδοχής όλων των νέων ρευμάτων, κινήσεων, αντιλήψεων, εξελίξεων, προκλήσεων, αλλαγών, σκέψεων και ιδεών που ορίζουν την νέα εποχή και τις νέες πραγματικότητες. Φοβάμαι ότι με εξαίρεση την κατανόηση της ανάγκης για μια ευρωπαϊκή πορεία της χώρας, που κυριάρχησε τη δεκαετία του 1990, οι πολιτικές δυνάμεις εξακολουθούν και σήμερα να αδυνατούν να προσδιορίσουν - και ως εκ τούτου να συμφωνήσουν -για το περιεχόμενο τουλάχιστον του αντικειμενικού συμφέροντος της χώρας.

Το νέο ήθος της χώρας, η επανάκαμψη του πνεύματος του **εκσυγχρονισμού**, η αναθεσμοποίηση, η **ελληνική ριζοσπαστική σοσιαλδημοκρατία του μέλλοντος**, οι νέες δομές του πολιτιστικού, πολιτικού, διοικητικού, οικονομικού και κοινωνικού

μηχανισμού, αποτελούν τα θεμελιακά ζητήματα της επόμενης δεκαετίας, έτσι ώστε η Ελλάδα να κυριαρχήσει ξανά πάνω στο μέλλον της"

Εγώ θα προσέθετα μόνο ότι θα είναι κρίμα για την χώρα αλλά και για το ΠΑΣΟΚ αν δεν "αξιοποιηθεί", από τώρα, και ο Αλ. Παπαδόπουλος που κρατά ακόμα το δικό του κοστούμι. Σίγουρα πάντως δεν περισσεύει.

Μπορεί και οι δύο σοσιαλδημοκράτες (και δεν είναι αυτονόητα όλοι στο ΠΑΣΟΚ τέτοιοι) πολιτικοί να στεναχωρήσουν κάποιους λίγους, που ετοιμάζονται να καβαλήσουν το άτι της εξουσίας, χωρίς ακόμα να έχουν αποφασίσει αν θα το οδηγήσουν στα παλιά γνωστά μονοπάτια που όμως έχουν εν τω μεταξύ γεμίσει αγκάθια και πτώματα ή αν θα μας οδηγήσουν σε ανεξερεύνητα μεν αλλά χλοερά και πράσινα λιβάδια.

Σε εμάς όμως τους πολύ περισσότερους και οι δύο, και όχι βέβαια μόνο αυτοί, χαϊδεύουν τα αυτιά μας με φρέσκο αεράκι.

Καλό Πάσχα σε όλους τους Λευκαδίτες
Χάρης Μακρυγιώργος